

47. ISTEN SÁTORA AZ EMBEREKKEL VAN

Jel. 21. fejezet

I. A megváltozott körülmények

Miután János apostol végignézi Isten igazságszolgáltatásának utolsó eseményeit, tekintetét egy egészen más világ felé fordíthatja. *„Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt; és a tenger többé nem volt. És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.”* (21,1-2.). Amikor kezdetben a Teremtő kezéből kikerült a Föld, akkor is minden *„igen jó”* volt. A bűn azonban rendkívüli módon tönkretette, és megfertőzte azt a hatezer éves történelme folyamán. Ezért van szükség arra, hogy a megváltottak részére Isten megtisztítsa és újjáteremtse.

Az *„új ég és új föld”* bejelentése nem azt jelenti, hogy a régi teljesen megsemmisül, és egy teljesen új Föld áll elő a semmiből Isten szavára. Kétféle módon is jelzi a Szentírás azt, hogy itt csak egy minőségi megújításról van szó. A legdöntőbb érv az, hogy miközben Isten az újjáteremtést végzi, az új Jeruzsálem már itt van a Földön, egy számára véglegesen elkészített helyen. *„Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.”* *„És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén kettéválik... igen nagy völgyé.”* *„És az Úr lesz az egész Földnek királya, e napon egy Úr leszen, és a neve is egy”* (Zak. 14,5/b; 4; 9.). Isten ígérete tehát nem vonatkozhat egy teljesen új Föld teremtésére, mert akkor nem erre a Földre hozta volna le az új Jeruzsálemet a Mennyből.

A másik érv az, hogy maga Isten jelenti ki, hogy *„mindent újjá teszek”*. Nem azt mondja, hogy újrateremt, hanem csak azt, hogy újjáteremt, vagyis a régi elemek újjáteremtését végzi el. Az újjáteremtésnek bizonyos folyamatával találkozunk ebben a kinyilatkoztatásban. Mintha a városban lévő szenteknek mondaná Isten, vagyis tenné ezt az ígéretet, hogy *„mindent újjá teszek”* (5. vers). Ez még a jövő időre vonatkozó ígéret és valószínűleg akkor hangzik majd el, amikor a tüzes tó ígérete teljesen kietlen pusztává tette az egész Föld felszínét.

Amikor az újjáteremtésnek ez az ígérete beteljesedik, akkor hangzik el Isten ajkáról egy újabb kinyilatkoztatás: *„Meglelt!”* (6/a. vers). Ez a kinyilatkoztatás több dologra vonatkozik. Végre befejeződött a bűn történelme. Diadalmasan beteljesedett a megváltás. Befejeződött a Föld újjáteremtése. Valóra vált Isten eredeti szándéka, benépesült a Föld az emberi családdal. Vagyis *„az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég”* kezében tartotta mindvégig az események folyását. Amiket megígért *„meglelt”*, mindent megvalósított.

A Föld állapotát bemutató leírásban egy különös megjegyzést találunk: *„és a tenger többé nem vala”* (1/a. vers). Ez jelentheti az isteni szándék fokozatos

megvalósulásának a célba érkezését. Kezdetben ugyanis a teljes Földet víz borította. Az élet változatosságának teljes megjelenítéséhez szárazföldet hozott elő a teremtés alkalmával. Amikor pedig a bűntől megtisztított Földön már adott a lehetőség Isten eredeti szándékának megvalósulásához, – *„töltsétek be a Földet”* – akkor a tenger helyett inkább a szárazföldre van szükség.

Ez a kijelentés értelmezhető azonban úgy is, hogy csak a régi állapotában nincs tenger, miként az ég és a Föld sincs meg már a régi állapotában. Ez a kijelentés, hogy *„tenger többé nem vala”*, közvetlen folytatása az előző mondatrésznek. Zakariás próféciája, – amely Jézus királyságáról jövendöl – szintén ezt az értelmezést erősíti meg, ahol azt olvashatjuk: *„uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig”* (Zak. 9,10.). Eszerint valamilyen formában lesz tenger az új Földön is, de nem olyan mértékben, mint ahogy most vesznek körül bennünket a nagy óceánok és tangerek.

Isten újjáteremtő műve azonban nemcsak tárgyi vonatkozású, hanem a megváltottak életét is érinti. A bűn minden következménye elmúlik életünkben. Könny, halál, gyász, fájdalom. Isten úgy törli le a megváltottak könnyeit, hogy megszünteti azok kiváltó okait. A legcsodálatosabb azonban az lesz, hogy Isten az Ő szeretetének olyan sok ajándékával halmoz el bennünket, hogy ennek hatása alatt az előzőeket teljesen elfelejtjük: *„A régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak.”* (Ésai. 65,17.).

II. Az új Jeruzsálem

Az ősi Jeruzsálem is arról volt nevezetes, hogy ott volt a templom, ahol az Isten jelenléte nyilatkozott meg a népnek, amiként a pusztai vándorlás alatt a gyülekezet sátorában. Ebből adódóan a várost *„szent”* (Dán. 9,24/a. – Mt. 27,53.) jelzővel illették. Az idők folyamán azonban Isten népének lelki hanyatlása oly mértékű lett, hogy Jézus már *„latrok barlangjának”* (Mt. 21,13.) nevezte a templomot. Ezen állapot miatt jövendölte meg a város pusztulását (lásd: Mt. 24,2; Lk. 21,20.). János apostol által azonban azt ígéri Isten, hogy a megváltottaknak egy egészen újfajta Jeruzsálemet készít. Ennek a városnak Isten a tervezője és a készítője is. Ebben a városban *„igazság lakozik”* (2Pét. 3,13/b.). És ami a legfontosabb, ebben a városban *„benne van az Isten dicsősége”* (11/a. vers).

Bár az új Jeruzsálem – mint az Isten országának fővárosa – egy valóságos városként kerül bemutatásra, ugyanakkor viszont jelképes jelentősége is van. Jeruzsálem az Isten uralkodásának szimbólumaként létezett a különböző korszakok ideje alatt. Ellentétként egy másik városnak, – Babilonnak – amely szintén jelképes fogalom lett a történelem folyamán, mint Sátán uralkodásának bástyája és jelképe. Az előző fejezetekben Babilon bukásáról és végső pusztulásáról kapunk ismertetést. Ebben a látomásban viszont az kerül bemutatásra, hogy Sátán hatalma és ügye végleg elveszett. Ebben a fejezetben az előzőekkel való szembeállításoként kerül bemutatásra az új Jeruzsálem, mint Isten hatalmának és uralkodásának

szimbóluma. Azt akarja ez a bemutatás érzékeltetni, hogy Babilon ellenében Jeruzsálem került ki győztesen a küzdelemből.

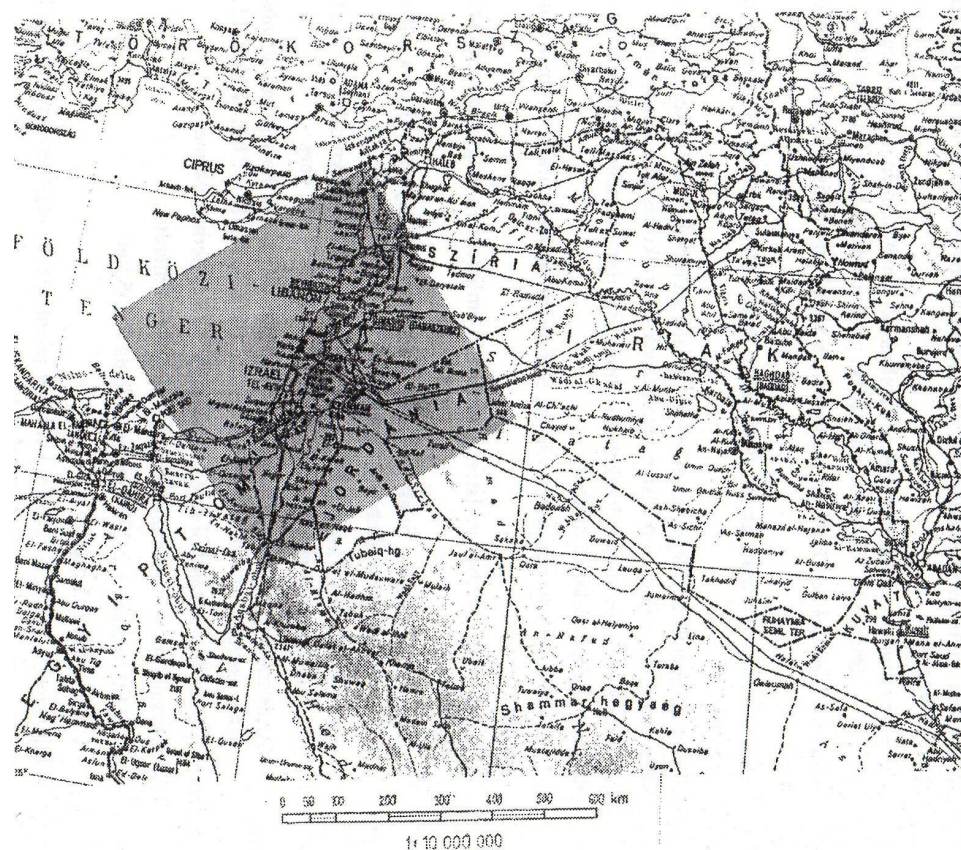
Jeruzsálem, amely mint Isten városa, elsősorban az Isten uralkodásának szimbóluma, másodsorban azonban az Isten oldalán álló embereknek, vagyis a szenteknek is szimbóluma. Ez utóbbi szempont miatt használja a prófécia a menyasszony és a feleség kifejezéseket Jeruzsálemmel kapcsolatosan. Ezért öltöztetett a szent város *„tisztá és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei”* (19,8.). Amiként Babilon azonos a parázna asszonnyal, akként Jeruzsálem azonos a tiszta asszonnyal, a Jézushoz hű egyházzal. (lásd: 17,18; – 21,2; – 2Kor. 11,2.).

János apostol bemutatásából egy csodálatos várost ismerhetünk meg. A várossal kapcsolatban az első meglepő dolog a mérete. *„És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő.”* (16. vers). Valószínű, hogy ez a megadott méret a városfal kerületét jelenti. Jézus idejében ugyanis így fejezték ki egy város területi nagyságát.

- 1 futamat = 185 méter
- A város kerülete 12.000 futamat ($12.000 \times 185 = 2.220.000 \text{ m}$) = 2.220 km
- A város egyik oldala ($12.000 : 4 =$) = 3.000 km
- Alapterülete: $3.000 \times 3.000 = (9.000.000 \text{ m}^2)$

A másik meglepő dolog az a fantasztikus gazdagság, amely jellemzi a várost. *„a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel... A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből van; és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg”* (19; 21. versek). Méltó ahhoz, hogy benne van a világegyetem Istenének királyiszéke. Méltó ahhoz, hogy királyok városa legyen. Hisz a megváltottak királyokként élnek majd ebben a városban. Milyen csodálatos szembeállítás ez Babilonnal, amely az új Jeruzsálemhez akart hasonló lenni: *„a nagy város, amely öltözött gyolcsba és bíborba és skarlátba, és megékesített arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság!”* (18,16.). Babilon úgy jutott ehhez a gazdagsághoz, hogy embereken taposott keresztül, a szentek vére tapadt ehhez a gazdagsághoz, ezért pusztította el Isten a drágaságaival együtt. Jeruzsálem viszont olyan emberek otthona és városa, akik készek voltak inkább önmagukat megtagadni (lásd: 15. zsoltár).

Az Új Jeruzsálem földrajzi mérete

János apostol arról is beszél, hogy az új Jeruzsálemben nem lesz templom. „És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány” (22. vers). Ez azonban nem azt jelenti, hogy az egész új Földön nem lesz templom, noha sokan erre következtetnek ebből a kijelentésből. A Jelenések könyve ugyanis máshol utal arra, hogy a 144.000 kiváltsága, és egyben szolgálata éppen az lesz, hogy a templomban szolgáljanak Istennek: „Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában” (7,15.). Az utolsó egyházkorszak győzőinek, vagyis a 144.000-nek éppen ezt ígéri meg Jézus: „A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában” (3,12.). E.G. White egyik látomásából pedig a következő gondolatokat szeretném idekapcsolni:

„Majd kívülről szemléltük a városban lévő fenséges dolgokat... Átmentünk az erdőkön, mert éppen útban voltunk Sion hegye felé... Most már közvetlenül előttünk állt Sion hegye, s megpillantottuk a hegyen emelkedő fenséges templomot. Körülötte még hét hegy emelkedett... Miután már szemléltük a templom dicsőségét, kiléptünk onnan, Jézus elhagyott minket, s a városba ment.” (EGW: TL 14-15.)

Ugyanakkor arról is olvashatunk, hogy *„a városnak nincs szüksége a Napra, sem a Holdra, hogy világítsanak benne”* (23/a vers). Az anyagi eszközök nem nélkülözhetetlenek Isten világában. Isten jelenlétének természetes ragyogását úgymint képtelen volna utánozni bármilyen mesterséges világítás. Ezzel a ténnyel függ össze az is, hogy nem lesz éjszaka, mert az Isten dicsősége megvilágítja. Ezek a kijelentések azonban csak a Szent Városra vonatkoznak, és nem az egész új Földre. Az újjáteremtés után ugyanúgy lesz Nap és Hold, nappal és éjszaka, mint eddig, csak már az újjáteremtett állapotában, és körülményei között. *„És a Holdnak fénye olyan lesz, mint a Napnak fénye, és a Napnak fénye hétszer nagyobb lesz, olyan, mint hét Napnak napfénye; ama napon”* (Ésai. 30,26.).

III. A mennyei Király örökösei

A megváltottak különleges jutalma lesz az, hogy *„az Isten sátora az emberekkel van”* (3. vers). Az Isten sátora a Szent Várost, az atyai házat jelenti, amit Jézus ígért meg tanítványainak. *„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”* (Jn. 14,2-3.). Azt jelenti ez, hogy Isten az emberi család közé költözik. A világegyetem központja, Isten uralkodásának székhelye a Földre tevődik át. Ebben a teljesedésben Jézusnak egy hasonlatát látjuk visszaigazolni. A Mennyben jobban fognak örülni egy megváltott világnak, mint a 99 másiknak, amelyek soha nem vesztek el.

A győzőknek két ígéretet ad Isten: *„Örökségül nyer mindent”, „Annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.”* (7. vers). Ez az ígéret azt jelenti, hogy a szentek nem idegenekként és szolgálkként veszik birtokukba az új Földet, hanem fiakként, örökösökként. *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök”* (Gal. 3,29.). Isten nemcsak jogilag tekint fiainak, hanem valóságosan is. Uralkodásának különleges előnyeit és áldásait fogjuk élvezni. Nem tudjuk, hogy ez konkrétan mit jelent majd akkor, de az ígéret szerint Isten örökösei leszünk, Jézusnak pedig társai leszünk ebben az örökségben. *„Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak”* (Róm. 8,17.).

Az istenfiúság többet jelent, mint egyszerűen Isten teremtményeinek lenni. Az el nem bukott világ lényei között az *„Isten fiai”* különleges jogokat élveznek. *„Lőn pedig egy napon, hogy eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt... Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának”* (Jób. 1,6; 38,7.). Ezek az Isten-fiai egy-egy teremtett világ fejedelmei, miként Ádám is az lett volna, ha Sátán el nem veszi tőle ezt az előjogot. Ezek a lények közvetlenebb kapcsolatot tarthatnak fenn Istennel. A megváltottak azonban Jézus Krisztusban lettek Isten-fiai, ilyen minőségbe lesznek felemelve. Ebből adódóan a még korábban Isten-fiainak nevezett lények között is kiváltságot fognak élvezni a megváltottak, mert a Jézusban elnyert fiúság magasabbra emel, mint ahol ők vannak.

„Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sosem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé széttépni nem lehet. Örökre magához kötött minket. 'Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.' Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus eggyé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét... Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet és a legmagasabbra, a Mennybe helyezte. Az 'embernek Fia' az, Akivel megosztja a világmindenség trónját.” (EGW: JÉ 17,1.)

A 144.000 pedig még a megváltottak között is közelebb lesz Istenhez, hisz ők lesznek a szent város lakói az örökkévalóságon át. Ebből következően az ő Istenfiúságuk biztosítja a legtöbb kiváltságot.

Az ígéretet azonban csak a győzőknek adja Isten, akik mindvégig állhatatosak maradnak mellette. Nemcsak a paráznák és a gyilkosok maradnak ki az örökéletből, hanem a gyávák is. Ezek nem a saját gyengeségüktől vagy a kísértő erejétől félnek, hiszen ez inkább közelebb visz Istenhez, az erő és a hatalom forrásához. Ezeknek félelme inkább a hitetlenségükből származik. Félnék, nehogy nevetségessé váljanak a világ előtt. Félnék Istenben és ígéreteiben bízni, és teljesen Rá hagyatkozni. Ezért válnak ingadozóvá, aminek végül a teljes elfordulás lesz a következménye. Csak azok mehetnek be az új Jeruzsálembe, akiknek neve be van írva az élet könyvébe. Erre az ígéretre gondolt Jézus, amikor tanítványait oktatva figyelmeztette őket, hogy minek érdemes örülni: *„azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben”* (Lk. 10,20.).